

DZIESIĘCIOLECIE WYŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO DIECEZJI EŁCKIEJ

Słowo wstępne

Niemal jednocześnie z Diecezją Ełką powstało również Wyższe Seminarium Duchowne tejże Diecezji.

W związku z tym programem obchodów dziesięciolecia Diecezji uwzględnia również dziesięciolecie Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku. Dnia 19 kwietnia 2002 w godzinach popołudniowych miał miejsce specjalny program związany z centralnymi obchodami Diecezji. Uroczystość miała miejsce w Katedrze Ełckiej i w budynku seminaryjnym. Na program ten złożyły się:

1. Powitanie uczestników programu /ks. Roman Forycki, rektor WSD/
2. Wprowadzenie w program /ksiądz biskup dr Edward Samsel, Biskup Ełcki/
3. Sprawozdanie z 10-lecia Seminarium /Rektor WSD w Ełku/
4. Referat pt. Obraz duchowości kapłana Diecezji Ełckiej /ks. Dr Wojciech Kalinowski Dyrektor Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego i Nauczania Diecezji Ełckiej/
5. Wystąpienie Przedstawiciela Alumnow
6. Gratulacje zaproszonych Gości
7. Msza św. w Katedrze pod przewodnictwem i ze słowem Księdza Arcybiskupa dra Wojciecha Ziemby, Metropolity Białostockiego
8. Koncert Jubileuszowy w wykonaniu Alumnow Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku
9. Zwiedzanie wystawy osiągnięć naukowych wykładowców Seminarium Ełckiego oraz wystawy fotograficznej, obrazującej życie tegoż Seminarium

Inicjatorem obchodów 10-lecia Diecezji, a w tym 10-lecia Wyższego Seminarium Duchownego, był Biskup Ełcki. W związku z tym Ksiądz Biskup wystosował specjalny list do Rektora tegoż Seminarium, w którym prosi rektora, moderatorów i wykładowców o zgłaszanie udziału w przygotowaniu uroczystości rocznicy i o włączenie się Seminarium w uroczystości rocznicowe Seminarium, a nawet o sporządzenie pisemnych relacji – wspomnień o etapach formowania się tejże instytucji i podejmowanych w niej obowiązkach i pracach. Oto tekst wspomnianego listu:

Ełk, 16 listopada 2001 r.

N.2384/2001

Magnificencjo! Przewielebny Księżę Rektorze!

W przyszłym roku nasz Kościół Ełcki świętować będzie uroczyste pierwsze dziesięciolecie swojego istnienia. Bullą *Totus Tuus Poloniae Populus* z dnia 25 marca 1992 roku Ojciec Święty Jan Paweł II powołał do istnienia Diecezję Ełcką, tworząc ją z części Diecezji Warmińskiej i z części Diecezji Łomżyńskiej.

Pierwszy Biskup Ełcki, J.E. Ksiądz Biskup Wojciech Ziemba, kładł fundamenty pod struktury nowo utworzonej administracji kościelnej powołując do istnienia Kurię Diecezjalną, Sąd Biskupi, Wyższe Seminarium Duchowne oraz Diecezjalny Instytut Teologiczny. Spośród jego zasług dla Diecezji wspomnieć trzeba także I Synod Diecezjalny oraz przyjęcie Ojca Świętego w Ełku i na Wigrach.

W związku z planowanymi uroczystościami obchodów X-lecia Diecezji Ełckiej zwracam się do Księdza oraz Księży Współpracowników Księdza Rektora, Wykładowców naszego Seminarium Diecezjalnego z prośbą o zgłaszanie udziału w przygotowanie uroczystości rocznicy, które przewiduje się na dni 19-21 kwietnia 2002 roku. Proszę również o przedłożenie Komitetowi Organizacyjnemu Obchodów projektu włączenia się w uroczystości kierowanej przez Przewielebnego Księdza Instytucji. Dodam, że godnym uwagi jest projekt opracowania dorobku Kurii Diecezjalnej, Wyższego Seminarium Duchownego, Sądu Biskupiego, Diecezjalnego Instytutu Teologicznego w mijającym dziesięcioleciu. Dlatego wszystkich biorących udział w posługiwaniu tych Instytucji diecezjalnych proszę serdecznie o sporządzenie pisemnych relacji – wspomnień o etapach formowania się tejże Instytucji, a także podejmowanych w jej strukturach i prowadzonych pracach.

Już dzisiaj wyrażam moją ogromną wdzięczność wszystkim, którzy odpowiedzą na niniejszy apel. Jestem przekonany, że w ten sposób przyczynimy się do utrwalenia dla przyszłych pokoleń dziedzictwa kultury duchowej i materialnej, które z woli Opatrzności Bożej przypadło nam tworzyć.

Do wiadomości:

Przewielebny Ksiądz Rektor
Ks. Dr Roman FORYCKI SAC
Wyższe Seminarium Duchowne
Ełk

Edward Samsel
BISKUP EŁCKI

W odpowiedzi na wezwanie Księdza Biskupa Ełckiego skierowałem list do Moderatorów i Wykładowców Seminarium z prośbą do jego adresatów, aby przekazali lub przestali mi swoją relację o własnym wkładzie w powstanie i rozwój naszego Seminarium. Pozwoliłem sobie też sformułować kilka pytań, mających na celu uzyskanie informacji obrazujących ten wkład. Oto pełne brzmienie tego listu:

Ełk, dnia 30.11.2001 r.

Wielce Czcigodni Księża Moderatorzy i Wykładowcy
Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Ełckiej

W związku ze zbliżającym się 10-leciem Diecezji Ełckiej i Jej Wyższego Seminarium Duchownego zwracam się z uprzejmą prośbą do Księży Moderatorów i wszystkich Wykładowców Seminarium o pisemne opracowanie swego wkładu w powstanie i rozwój tegoż Seminarium.

Nasz Ksiądz Biskup w piśmie, które załączam, prosi Moderatorów i Wykładowców Seminarium o zgłaszanie udziału w przygotowaniu uroczystości z okazji wspomnianej rocznicy, a konkretnie o przedłożenie Komitetowi Organizacyjnemu Obchodów projektu włączenia się w rocznicowe uroczystości, a szczególnie o „sporządzenie pisemnych relacji-wspomnień o etapach formowania się” Seminarium oraz o podejmowanych w nim obowiązkach i pracach.

Dobrze by było, aby we wspomnieniach relacjach znalazły się następujące dane:

1. Imię i nazwisko
2. Od kiedy jest lub w jakim czasie był pracownikiem Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku?
3. Jakie zadania były powierzone i jakie faktycznie wypełniał?
4. Co składało się na pełnione w Seminarium zadania?
5. Niektóre dane dotyczące wykształcenia, tytułu naukowego i dorobku
6. Jak Seminarium mogłoby obchodzić swoje dziesięciolecie i jak mogłoby włączyć się w obchody 10-lecia Diecezji?
7. Refleksje bardziej osobiste

Proszę uprzejmie o przekazanie mi swojej pisemnej relacji, jeśli to możliwe, nie później niż do końca stycznia 2002 r.

Z góry dziękuję za podjęty trud i za wszystko, co będzie stanowiło jubileuszowy dar dla Diecezji i Seminarium.

Z wyrazami głębokiego szacunku

Ks. Roman Forycki
Rektor

List został wysłany do aktualnych wykładowców oraz niektórych byłych wykładowców i moderatorów.

Odpowiedziało nań 13 wykładowców i moderatorów naszego Seminarium. Z doktorów są to następujący księża:

1. Zdzisław Golan, b. wykładowca psychologii ogólnej, psychologii religii, psychologii pastoralnej, pedagogiki i języka angielskiego, b. pierwszy wicerektor i prefekt studiów
2. Kazimierz Łatak, b. wykładowca teologii dogmatycznej, historii Kościoła, patrologii, lektor języka łacińskiego
3. Antoni Ołów, b. wykładowca wstępu do Pisma świętego
4. Marek Skierkowski, b. wykładowca teologii fundamentalnej
5. Stanisław Hołodok, b. wykładowca liturgiki
6. Wojciech Michniewicz, b. wykładowca Pisma św.
7. Henryk Ciereszko, b. wykładowca teologii fundamentalnej i religiologii
8. Zdzisław Mazur, wykładowca Pisma św.
9. Roman Szewczyk, wykładowca prawa kanonicznego i b. wicerektor i prefekt studiów
10. Stanisław Józwiak, wykładowca teologii moralnej, b. prefekt alumnów oraz aktualny prefekt studiów i wicerektor
11. Wojciech Guzewicz, wykładowca historii Kościoła
12. Ryszard Kurek, wykładowca teologii duchowości i ojciec duchowny
13. Jan Nieciecki, b. wykładowca historii sztuki

Relacje dotyczą nie tylko osobistego wkładu wyżej wymienionych osób w Seminarium, ale także stanowią także przyczynek do trafniejszego widzenia historii naszego Seminarium i jego rozwoju w jego pierwszym dziesięcioleciu.

I. RELACJE MODERATORÓW

Relacja-wspomnienie ks. dra Romana Foryckiego SAC, rektora Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Elckiej

Zdając bardzo skrótkowe sprawozdanie z 10-ciu lat istnienia i działalności Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Elckiej, z konieczności ograniczyłem się do podkreślenia niektórych tylko faktów i zdarzeń jego historii, zwłaszcza w jego początkach, ponieważ uważam, że te fakty mają szczególne znaczenie dla późniejszej jego historii. Liczę na to, że szczegóły dotyczące późniejszych lat Seminarium będą uwzględnione

w różnych wspomnieniach z okazji Jubileuszu. Pisząc własne wspomnienie, mogę jedynie odnieść się w niej do tego, co miało miejsce w ostatnim dziewięcioleciu, ponieważ osobiście w historii Seminarium uczestniczyłem dopiero od 15 września 1993 roku.

Do szczególnie wspominanych przeze mnie chwil należą różnego rodzaju spotkania z nowymi dla mnie ludźmi, do których m. in. należeli Księża Biskupi w Ełku. pierwszy biskup ełcki Wojciech Ziemia oraz z jego biskup pomocniczy i kolejny Biskup Ełcki - ksiądz biskup Edward Samsel. Ci księża biskupi zapadli mi szczególnie w pamięć, zwłaszcza z okazji różnych koniecznych i niekoniecznych kontaktów, związanych z moją posługą rektora Seminarium. W mojej pamięci utrwalił się obraz biskupów niezwykle dynamicznych, podejmujących mnóstwo inicjatyw, realizujących niezwykle śmiałe plany, do których zaliczam także pomysł, aby rektorem powstającego Seminarium zamianować księdza spoza diecezji ełckiej i to jeszcze niediecezjalnego. Dla mnie samego było to zaskoczenie i jedynie wola mojego księdza prowincjała sprawiła, że mogłem to sobie wyobrazić i zrozumieć. To samo niekonwencjonalne działanie dostrzegłem w różnych innych inicjatywach, związanych zwłaszcza z powoływaniem instytucji niezbędnych do właściwego funkcjonowania nie tylko Seminarium, ale i całej diecezji. Praktycznie wszystko, co działo się wokół mnie, było owocem przemyśleń, modlitwy i zabiegów naszych księży biskupów. Ale szczególnym byłem tego świadkiem na terenie i w stosunku do Seminarium. To nie była tylko jakaś ogólna troska, to była również obecność w najdrobniejszych szczegółach życia i działalności Seminarium. Szczególnie widoczny był w tej trosce element integracji diecezji, co wyrażało się w bardzo częstych kontaktach nie tylko z księżmi dziekanami i proboszczami diecezji, nie tylko z władzami Ełku i województwa /ówczesnego suwalskiego/, ale także z moderatorami i profesorami Seminarium. Biskup Wojciech wygłaszał częste konferencje do alumnów i moderatorów, zwłaszcza w związku z Konferencją Episkopatu, bywał niemal na wszystkich imprezach seminaryjnych, odbywał spotkania w gronie profesorów i moderatorów, urządzał także spotkania o charakterze rekreacyjnym. Podobnie Ksiądz Biskup Edward, zwłaszcza jako prezes a potem rektor Instytutu Teologicznego Diecezji Ełckiej, objął swoją troską nie tylko pion studiów, ale także dziedzinę ekonomiczną, wychodząc osobiście i poprzez organizacje zagraniczne naprzeciw najbardziej palącym potrzebom seminaryjnym. To działanie jeszcze przybrało na sile, gdy biskup Edward został Biskupem Ełckim. Lista jego inicjatyw i gestów jest bardzo długa; sprawozdanie uwzględnia tylko niektóre z nich.

W tym klimacie, jakkolwiek dawały o sobie znać dwie tradycje, myślenie kategoriami jednej diecezji stało się bardzo szybko, zwłaszcza u alumnów, radosnym faktem. Ogromny dynamizm naszych księży biskupów

sprawił, że staliśmy się bardzo szybko jedną wspólnotą diecezjalną, a Seminarium stało się namacalnym znakiem tej jedności, nawet tak dalece, że bardzo młode Seminarium mogło się nawet pod pewnym względem porównywać z seminariami liczącymi nie tylko dziesiątki, ale i setki lat. Już w ciągu tego 10-lecia nie raz byliśmy pytani przez starsze od nas seminaria, jak ten czy inny problem rozwiązujemy. Atutem naszym było także to, że łatwiej i szybciej mogliśmy się przystosować się do zmian zachodzących nie tylko w świecie, ale i w Kościele, i że mogliśmy tego dokonać w o wiele większym tempie.

Oprócz Księża Biskupów wspominam z uznaniem tych, których spotkałem jako pierwsze wizytówki mojej nowej diecezji, jak i pierwszych moich współpracowników. Odczuwałem dużą życzliwość całego bez wyjątku otoczenia. Szybko jednak uświadomiłem sobie, że w Seminarium Diecezjalnym to nie jest to samo, co rektorstwo w instytucie zakonnym, w którym rektor Seminarium jest zarazem przełożonym wszystkich jego pracowników. Musiałem uznać tę specyfikę, choć nie przyszło mi to zbyt łatwo. Przyjąłem więc styl posługi braterskiej wobec swoich współpracowników i wykładowców, a jedynie wobec alumnów wyraźnie realizowałem zadanie przełożenijskie, choć chętnie pełnili tę funkcję także inni moderatorzy. Będąc jednak w dużym stopniu odciążony od moich obowiązków przełożenijskich mogłem poświęcić się rosnącym zajęciom dydaktycznym oraz obecności częstej wśród alumnów, zwłaszcza na modlitwie. Jestem alumnem bardzo wdzięczny za to, że nie przyjmowali tej obecności jako formy kontroli, ale jako wyraz solidarności z nimi w chwilach, które bądź co bądź są dla nich najważniejsze. I na inne formy mojej obecności alumni zareagowali bardzo dobrze, może aż za dobrze. Szczególnie cenne były moje indywidualne rozmowy z alumnami, także te bardzo trudne i wymagające. I one, zwłaszcza z perspektywy czasu zostały przez alumnów ocenione pozytywnie. W ten sposób wytworzyły się głębsze więzi duchowe i z czasem zniknęło już intrygujące ich pytanie, jak to się stało, że ja, ksiądz nie-diecezjalny jestem tutaj w seminarium diecezjalnym. Osobiście zawsze uważałem, że to, co łączy kapłana diecezjalnego z zakonem zdecydowanie przeważa nad tym, co ich różni, a tym bardziej faktycznie różni. Mało tego, uważam, że wspólnota polega nie na tym, że łączą się w jedno ludzie jednakowi, ale na tym, że ludzie różni wzajemnie się w niej obdarzają tym, co mają. Bo jakże można kogoś ubogacić, jeśli się ma to samo? Dlatego nigdy nie zaistniał w moim myśleniu jako bardzo ważny problem, czy ktoś jest z diecezji łomżyńskiej czy z diecezji warmińskiej. Owszem, ta świadomość była pomocna w zrozumieniu człowieka, ale nie w ocenie jego wartości. Dlatego cieszyłem się ogromnie, gdy wśród alumnów ten problem bardzo szybko zaniknął, a przynajmniej przestał odgrywać rolę utrudniającą wzajemną integrację.

W czasie sprawowania przeze mnie posługi rektorskiej zmieniali się dość często moderatorzy. Choć nie jest to najlepsze dla ciągłości formacji, to jednak z tej racji osobiście miałem możliwość doświadczyć współpracy z różnymi wychowawcami. Wszystkich ich wspominam z wdzięcznością, choć każdy z nich reprezentował własne spojrzenie na niektóre sprawy życia seminaryjnego oraz własny styl życia. Wdzięczność swoją wyrażam szczególnie księdzu infułatowi Włodzimierzowi Wielgatowi, który jako pierwszy pełnił funkcję rektora w Ełckim Seminarium. Dziękuję za życzliwe powitanie mnie i za przygotowanie mieszkania. Szczególnie wspominam pierwszego mojego współpracownika księdza Zdzisława Golana, który jako wicerektor Seminarium pełnił już od roku tę funkcję i dlatego miał już sporo doświadczenia w tym zakresie. Dziękuję mu za podjęcie się także funkcji prefekta studiów, a przez jakiś czas nawet prefekta alumnów. Szczególnie dziękuję za chwile wspólnych refleksji nad tym, co przynosiła codzienność, jak również za niezawodność w realizowaniu zaplanowanych zadań. Przybywając do Seminarium zastałem też jako swojego bliskiego współpracownika ks. Tadeusza Hermana, który ze swoją funkcją dyrektora administracyjnego Seminarium przez jakiś czas łączył też funkcję proboszcza w Regielnicy oraz prefekta alumnów w Seminarium. Dziękuję mu za pierwsze gesty związane z moim zamieszkaniem, jak również za wszystkie inne spotkania urzędowe i nieurzędowe, także związane ze sportem. Dziękuję mu za trud związany z przystosowaniem budynku seminaryjnego do jego zadań i za towarzyszący tej pracy optymizm, mimo dochodzących coraz to nowych obowiązków, zwłaszcza obowiązku prezesa Diecezjalnej Caritas i ekonoma diecezjalnego. Razem ze mną przybył do Ełku ks. Ryszard Kurek jako ojciec duchowny Seminarium. Dziękuję mu za wszystko, co składało się na kształtowanie kapłańskich osobowości naszych alumnów, a także za trud włożony w zorganizowanie seminaryjnej biblioteki, która dzięki temu może się poszczycić księgozbiorem, z którego można już być dumnym.

Wspominam także z wdzięcznością innych moderatorów, którzy podjęli swoją pracę w późniejszych latach jako prefekci /ks. Jerzy Szorc, ks. Stanisław Strękowski, ks. Stanisław Józwiak, ks. Andrzej Jaśko/. wicerektorzy /ks. Roman Szewczyk, ks. Stanisław Józwiak/ W tym momencie moją wdzięczną pamięć zwracam ku zmarłym wykładowcom, którzy kładli fundamenty pod działalność dydaktyczną naszego Seminarium. Mam na myśli głównie: ks. prof. dr hab. Edmunda Przekopa, wykładowcę prawa kanonicznego, ks. dr Antoniego Boszko, ks. prof. dr hab. Kazimierza Kłoskowskiego oraz ks. mgra Zdzisława Lachowicza. Z nimi wiąże wiele wspomnień osobistych. Wszyscy oni mają swój ogromny wkład nie tylko w dydaktyczną działalność Seminarium, ale także w wielu przypadkach

pozostawili na tym Seminarium piętno swojej osobowości, czemu дано już wyraz w różnego rodzaju publikacjach na ich temat.

Oprócz osób pracujących w naszym Seminarium, także w administracji, kuchni i bibliotece, wspominam także różnego rodzaju wydarzenia, które miały w nim miejsce, a zwłaszcza obrzędy wprowadzenia w posługę i święcenia, uroczyste inauguracje roku akademickiego, wielkie i mniejsze sympozja, akademie i imprezy kulturalne, spotkania opłatkowe i inne z okazji Świąt Osobiście przeżyłem jako wielkie wydarzenie nawiedzenie naszej kaplicy seminaryjnej przez relikwie św. Wojciecha z Gniezna. Po raz pierwszy w historii trumienka z relikwiami Patrona Polski i Patrona naszej Diecezji była gościem naszego Seminarium. Po niemal tysiącu lat przybył w niej św. Wojciech na tereny dawnych Prusów, aby patronować organizacji kościelnej na tych ziemiach, jak kiedyś patronował powstawaniu w Polsce pierwszych diecezji. I nie było przypadkiem, że na samym początku swojej wizyty w Diecezji Ełckiej dnia 15 kwietnia 1994 roku późnym wieczorem, w 997 lat po swojej męczeńskiej śmierci, trafił do „serca” tej Diecezji, mieszczącego się tuż obok katedry pod jego wezwaniem. Srebrny relikwiarz pozostał w Seminarium niemal przez całą dobę, aby uczczony przez seminarzystów, profesorów i moderatorów Seminarium zostać odwieziony do parafii św. Jana Chrzciciela w Piszcu, a stamtąd kolejno do Giżycka, Gołdapi, Suwałk i Augustowa. W czasie czuwania przy relikwiach, podczas specjalnego nabożeństwa, nasze Seminarium zostało zawierzone św. Wojciechowi.

Do momentów z życia seminaryjnego, które w szczególny sposób zapadły mi nie tylko w pamięć, ale i w serce, należą nie tylko wielkie wydarzenia zewnętrzne. Są nimi przede wszystkim przeżycia wewnętrzne, towarzyszące także zwyczajnej, szarej codzienności. Codziennosc także ma swój wielki urok i pod jej osłoną dokonują się rzeczy często niezwykłe.

Relacja ks. dra Romana Szewczyka

Ełk, dnia 18.01.2002 r.

Przewielebny Ksiądz Rektor Ks. Dr Roman Forycki SAC

Dane dotyczące wykształcenia i tytułu naukowego:

1. Studia filozoficzno-teologiczne w WSD „HOSIANUM” w Olsztynie w latach 1984-1990 r. Praca magisterska napisana z teologii ekumenicznej na KUL-u w Lublinie.

2. Studia prawnicze na Wydziale Prawa Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego w Rzymie w latach 1992-1998 ukończone zdobyciem tytułem Doktora Obojga Praw.

Daty dotyczące mojej pracy w WSD i pełnienia obowiązków:

1. Wicerektor WSD od dnia 30 czerwca 1998r. /Dekret Biskupa Ełckiego 1090/98/ do dnia 07 września 2001r. /Dekret Biskupa Ełckiego 1837/2001/.
2. Prefekt Studiów w WSD od dnia 31 października 1998r. do 07 września 2001r.
3. Wykładowca Prawa Kanonicznego w WSD.
4. obrońca Węzła Małżeńskiego Sądu Biskupiego. /2328/98/.
5. Sekretarz Pomocniczy I Synodu Ełckiego. /781/99/.
6. Delegat Biskupa Ełckiego w sprawie akcesu Instytutu Teologicznego Diecezji Ełckiej do wydziału Teologicznego UWM w Olsztynie od dnia 30 marca 1999r. /Pismo Biskupa Ełckiego 870/99.
7. Sekretarz Instytutu Teologicznego Diecezji Ełckiej od dnia 02 kwietnia 1999r. /893/98/.
8. Moderator Studium Licencjackiego - Punkt Konsultacyjny w Suwałkach dla kapłanów Diecezji Ełckiej od dnia 02 kwietnia 1999r. /894/98/.
9. Przedstawiciel WSD w Ełku ds. kontaktów z Komitetem Organizacyjnym Wizyty Ojca Świętego w Diecezji Ełckiej. /897/98/.
10. Wykładowca Prawa Kanonicznego na Wydziale Teologii UWM w Olsztynie od dnia 01 września 1999r.
11. Wicekanclerz Kurii Biskupiej Diecezji Ełckiej. /309/2000/.

Z wyrazami szacunku

Ks. Roman Szewczyk

Relacja ks. dra Stanisława Józwiaka

Ełk, dnia 20 lutego 2002 r.

Sprawozdanie z działalności:

Prefekta Alumnów (od 1 września 1998 r. do 10 września 2001 r.) oraz od 10 września 2001 Prefekta Studiów i p.o. Wicerektora i Prefekta Alumnów, a od 10 stycznia 2002 r. Wicerektora i Prefekta Studiów

Ksiądz Biskup Ełcki dr Wojciech Ziemia mianował mnie Prefektem Alumnów dekretem datowanym na 1 września 1998 r. a od 1 października

Wykładowcą Teologii Moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Ełku.

Podstawowym moim zadaniem była wychowawcza troska o formację ludzką, czyli kształtowanie dojrzałej osobowości alumnów poprzez rozmowy wychowawcze, konferencje na temat zasad poprawnego zachowania, czuwanie nad przestrzeganiem regulaminu i tłumaczenie jego wychowawczego sensu oraz częste przebywanie z alumnami w ich pracach, jak również organizowanie z nimi spektakli artystycznych, misterii, rekolekcji, czy też integracyjnych wyjazdów poza Ełk. Ponadto do istotnych moich zadań, wraz z innymi moderatorami, należała ocena przydatności do posług i święceń alumnów Ełckiego Seminarium.

Praca na polu wychowawczym połączona była z pracą dydaktyczną. W roku akademickim 1998/1999 prowadziłem jedynie zajęcia z proseminarium, gdyż w tym czasie kończyłem pisanie doktoratu, który obroniłem na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim 18 maja 1999 r.

W roku akadem. 1999/2000 podjąłem wykłady z Teologii Moralnej w pełnym wymiarze. Od 1 stycznia 2001 roku zostałem zatrudniony na stanowisku adiunkta w Katedrze Teologii Moralnej i Duchowości Wydziału Teologii UMW w Olsztynie. Poza zajęciami prowadzonymi w WSD w Ełku wykładam Teologię moralną w Collegium Teologicznym w Ełku, Punkcie Konsultacyjnym UKSW w Suwałkach oraz w Seminarium w Grodnie na Białorusi.

W omawianym okresie byłem współorganizatorem kilku sympozjów naukowych, jestem jednym z redaktorów Ełckich studiów Teologicznych. Publikowałem artykuły i recenzje w *Collectana Theologica*, *Forum Teologicznym*, *Studiach Warmińskich* i *Ełckich Studiach Teologicznych*.

Refleksje osobiste

Wydaje mi się, że sposób funkcjonowania Seminarium Ełckiego, jak zresztą i innych polskich seminariów jest nieco archaiczny. Nacisk położony jest na zewnętrzną poprawność, a mniej na rozwój duchowy, co uwidacznia się w strukturze zarządu (trzej przełożeni zewnętrzni i tylko jeden ojciec duchowny). Ponadto wydaje się, że skład moderatorów powinien stanowić starannie dobrany zespół, który kompletuje rektor mianowany przez Biskupa Diecezjalnego. Taki zespół powinien mieć wyraźną koncepcję formacji i jasno określić środki jej realizacji.

Praca w seminarium wydaje się bardzo ważna i interesująca, zwłaszcza w tych momentach, kiedy można z alumnami tworzyć istotne dla ich rozwoju przedsięwzięcia, co wyzwala u nich wiele inwencji i uczy samodzielności oraz odpowiedzialności, ale to wymaga wyjścia poza schemat przełożony - podwładny.

Warto podkreślić, iż młodzi ludzie, którzy pragną się formować w naszym seminarium, przejawiają wiele zaangażowania w dziedzinach, które nie wiążą się bezpośrednio z formacją seminaryjną, ale w dalszym planie okazują się bardzo przydatne w kształtowaniu dojrzałej i wszechstronnej osobowości. Bardzo cieszy fakt, że alumni widzą potrzebę, głębszego życia modlitwy, dzięki temu powstała grupa modlitewna, pragną także pogłębiać swoje wykształcenie teologiczne, działając w Kole Maryjnym, czy rozwijając się poprzez działalność kulturalną, redagując gazetkę, tworząc audycję radiową lub organizując koncerty i wieczory poetyckie. Przejawiają też wiele troski o chorych i ubogich.

Stwarza to duże możliwości dla przełożonych, którzy mogą tego rodzaju inicjatywy wspierać, sami przy tym ucząc się współpracy z młodymi ludźmi i tworzenia wspólnoty opartej na twórczej aktywności w dążeniu do pełnego umiłowania Boga.

Ks. Stanisław Józwiak

II. RELACJE WYKŁADOWCÓW

Relacja ks. dra Henryka Ciereszki

Ks. dr Henryk Ciereszko

wykładowca teologii fundamentalnej i religiológii

w Archidiecezjalnym Wyższym Seminarium Duchownym w Białymstoku

Wykłady w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Ełckiej:

w roku akademickim 1992/93; 1993/94; 1994/95 –

wykłady z teologii fundamentalnej (3 godz. W każdym tygodniu)

wykład – wybrane zagadnienie z religiológii i religioznawstwa (1 godz. w każdym tygodniu)

Relacja-wspomnienie ks. kan. dra Zdzisława Gołana:

Nominację na Wicerektora Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku otrzymałem dnia 1 sierpnia 1992 r. Na okres 3 lat. Ta nominacja została następnie przedłużona na kolejne 3 lata od 1 lipca 1995 r. Do 1 lipca 1998 r. w WSD w Ełku pełniłem również obowiązki prefekta studiów przez 6 lat i byłem wykładowcą psychologii ogólnej, psychologii religii,

psychologii pastoralnej, pedagogiki oraz byłem lektorem języka angielskiego, a także prowadziłem proseminarium i seminarium magisterskie. Po powrocie do diecezji macierzystej w Łomży, przyjeżdżałem do Ełku z wykładami z psychologii pastoralnej i pedagogiki, a także prowadziłem seminarium naukowe z psychologii religii przez okres kolejnych 2 lat /1998-2000/. Dnia 18 września 2000 r. otrzymałem podziękowanie Biskupa Ełckiego za dotychczasową pracę dla WSD w Ełku.

Do podstawowych zadań wicerektora WSD należało dbanie o dyscyplinę wśród alumnów oraz przygotowanie planów zajęć, a także czuwanie nad ich realizowaniem przez studentów oraz wykładowców.

Wspomnienia początków istnienia Diecezji, a w niej erygowanego WSD można rozpocząć od pierwszego spotkania przyszłych wówczas alumnów WSD w Ełku z Biskupem Ełckim, które miało miejsce 27 czerwca 1992 r. W sali katechetycznej przy plebani katedralnej. W spotkaniu tym uczestniczyli alumni z WSD w Łomży oraz alumni AWSO w Olsztynie, których domy rodzinne znalazły się w granicach administracyjnych nowo utworzonej diecezji. W spotkaniu tym uczestniczyli również: Ks. Biskup Edward Samsel, mianowany p.o. Rektor – Ks. Włodzimierz Wielgat, Ojciec Duchowny – Ks. Marian Salamon i Wicerektor – ks. Zdzisław Golan. Celem spotkania było zapoznanie się z alumunami oraz wyznaczenie pierwszych dyżurów wakacyjnych, których zadaniem było przygotowanie nowo uzyskanego budynku do funkcji i zadań związanych z WSD.

W pierwszych dniach września 1992 r. Zamieszkałem jako pierwszy w budynku przeznaczonym dla WSD przy ul. Kościuszki 9. W budynku tym funkcjonowało jeszcze przez ponad miesiąc Studium Medyczne. Tymczasowym moim mieszkaniem została jedna z sal wykładowych na pierwszym piętrze, dziś jest to środkowa część kaplicy alumnów. Cały wrzesień poświęcony został adaptacji internatu po dziewczętach na alumnat dla kleryków. Po wprowadzeniu się dotychczasowych mieszkanek rozpoczęły zostać remont i malowanie wszystkich pomieszczeń.

Innym bardzo ważnym przedsięwzięciem było zorganizowanie wyposażenia pokoi kleryckich. Ks. Biskup Wojciech Ziemia w swoich staraniach o umeblowanie pokoi kleryckich uzyskał stoliki i krzesła z sal katechetycznych kilku parafii, używane łóżka z tzw. wybrakówki wojskowej i tapczany z upadłych hoteli robotniczych. Całe to wyposażenie wymagało pewnego remontu i adaptacji do nowego użytku. Pamiętam, że w ostatnią noc przed pierwszym przyjazdem alumnów do Ełku, światła w alumnacie świeciły się niemal całą noc, a w pracy przy sprzątaniu zaangażowani byli nie tylko dyżurujący alumni, ale również grupa parafian parafii katedralnej z neokatechumenatu.

Wobec faktu, że część dydaktyczna uzyskanego budynku na WSD była jeszcze przez prawie miesiąc używana przez dotychczasowych gospodarzy, Seminarium nasze na zewnątrz robiło wrażenie uczelni koedukacyjnej. Pierwsze wykłady odbywały się w większych pokojach mieszkalnych alumnów i w paru salkach katechetycznych przy parafii katedralnej.

Wykładowcami w WSD byli Księża Biskupi, księża z Archidiecezji Białostockiej i Warmińskiej oraz z Diecezji Łomżyńskiej, a także kilku księży proboszczów Diecezji Ełckiej.

Za kaplicę dla alumnów służyła przez pierwszy miesiąc katedra ełcka.

Początki WSD związane są również ze wspólnym refektarzem, na który wygospodarowana została dawna świetlica na parterze alumnatu, a posiłki wspólnie spożywali Księża Biskupi, Księża Profesorowie, Księża pracujący w Kurii i Sądzie Biskupim oraz Alumni, dla których zawsze czas wspólnego posiłku w takim gronie bardzo się dłużył.

Kiedy dotychczasowi użytkownicy budynku przenieśli się do nowej szkoły, my rozpoczęliśmy remont i adaptację poszczególnych pomieszczeń na sale wykładowe i na kaplicę seminaryjną. Pierwszym pomieszczeniem na kaplicę przeznaczona została duża sala na drugim piętrze. Do nowej kaplicy nie mieliśmy nic. Ojciec Duchowny otrzymał z Warmii bieliznę kielichową, ja przywożem z Łomży krzyż i lektorium, tabernakulum wypożyczył Proboszcz Katedralny. Księża Biskupi podarowali posiadane przez siebie naczynia i księgi liturgiczne oraz alby i ornaty. Zrobiony został tymczasowy ołtarz i rozpoczęła się wspólna modlitwa w domu seminaryjnym. Przez kolejne lata kaplica i jej wyposażenie było zawsze naszą wspólną i pierwszą troską tak, że po paru latach, gdy została przeniesiona na pierwsze piętro, została wyposażona we wszystko, co tylko jest potrzebne dla kultu Bożego, a całe wyposażenie było nie tylko już własne, ale również i nowe.

Równocześnie rozpoczęły się remonty poszczególnych sal. Z inicjatywy księdza biskupa Wojciecha Ziemby, remonty poszczególnych sal przeprowadzały kolejne dekanaty, co upamiętniane było prostymi tabliczkami z informacją, który dekanat dane pomieszczenie remontował. W pamięci naszej pozostaną pękające stare bardzo ciężkie kaloryfery i zbierana woda, aby ratować parkiet i strop przed przeciekami. Niezapomnianym będzie też widok wanienek i wiader ustawionych w pierwszych dniach w różnych pomieszczeniach na drugim piętrze, do których przez trzecie piętro spływała woda w czasie deszczu, bo dach miał wówczas bardzo duże ubytki.

We wspomnieniach początków istnienia WSD w Ełku należy również podkreślić bardzo dobrą atmosferę, jaka wytworzyła się pomiędzy alumnami tradycji warmińskiej i łomżyńskiej oraz Moderatorami: Rektor, Wicerektor, Prefekt i Dyrektor Administracyjny z tradycji łomżyńskiej, a Ojciec

Duchowny z tradycji warmińskiej. Pamiętam dobrze tamten czas wspaniałego wzajemnego zrozumienia wszystkich mieszkańców nowego Domu w dość trudnych, a nawet niejednokrotnie spartańskich warunkach. Pamiętam zrozumienie alumnów dla nowej i tworzącej się rzeczywistości i ich wzorową współpracę ze mną, który z racji pełnionej funkcji byłem w pierwszej linii w rozwiązywaniu przeróżnych problemów przy braku wówczas osobistego doświadczenia wobec tak całkowicie i dla mnie nowej rzeczywistości. Alumni z tradycji łomżyńskiej znali mnie już jako Ojca Duchownego z poprzednich dwóch lat, a dla alumnów tradycji warmińskiej byłem zadaniem dla obopólnego poznania. Pamiętam dobrze konkretne i otwarte z pełną życzliwością rozmowy z ówczesnymi alumnami, dziś już księżmi, którzy nastawieni byli na wspólne budowanie i tworzenie, a nie na jakąkolwiek konfrontację. Jeśli zdarzały się sytuacje, że nie wiedziałem jak odnieść się do przedstawionego mi nowego problemu, to słynne stało się wówczas stwierdzenie: „wszystko w swoim czasie”

Tamten czas, czas tworzenia i budowania wspominam bardzo mile, jako czas, który Pan Bóg dał jako zadanie, z którego wypełnienia już dziś można cieszyć się błogosławieństwem w faktach wielu życzliwych spotkań z moimi byłymi uczniami i współtwórcami tamtych dni, miesięcy i lat.

Ełk, dnia 14 stycznia 2002 r.

Relacja ks. dra Wojciecha Guzewicza

Wielce Czcigodny Księżu Rektorze
Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku.

W odpowiedzi na pismo Szanownego Księdza Rektora z dnia 30 listopada b. r. informuję, że wykłady z historii Kościoła w Wyższym Seminarium Duchownym w Ełku objąłem z dniem 1 października 2001 r. Obok wykładów prowadzę na zasadzie wolontariatu 2 godzinne seminarium naukowe z historii Kościoła. Odnośnie do wykształcenia pragnę poinformować, iż posiadam tytuł doktora nauk teologicznych z zakresu historii Kościoła obroniony na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w Lublinie dnia 11 maja 2001 r. na podstawie rozprawy: „*Duchowieństwo diecezji łomżyńskiej w latach 1918/1925-1939*”, napisanej pod kierunkiem ks. prof. dr hab. Zygmunta Zielińskiego.

Z chrześcijańskim pozdrowieniem

Ks. dr Wojciech Guzewicz

Relacja ks. dra Stanisława Hołodoka

Białystok, 8 lutego 2002 r.

Czcigodny Księżu Rektorze

Uprzejmie informuję, że miałem zajęcia w WSD w Ełku w roku akademickim 1992/93. Prowadziłem wykłady z liturgiki na wszystkich latach (I-VI) oraz seminarium naukowe z liturgiki. Zajęcia miałem w każdą środę. Na ile pamiętam, wykłady prowadziłem według dawnej *Ratio studiorum* z pewnymi swoimi modyfikacjami. I rok – liturgika fundamentalna; II – Msza św.; III – rok liturgiczny; IV – sakramenty: chrzest dzieci, bierzmowanie, Komunia św. i pozamszalny kult eucharystyczny; V – Liturgia Godzin i pogrzeb chrześcijański; VI – ryt Mszy i pozostałe sakramenty.

Dwaj uczestnicy mojego seminarium obronili prace magisterskie w KUL, mianowicie: Ks. Artur Śliwowski i ks. Marek Janowski.

Z wyrazami wielkiego szacunku

Ks. Stanisław Hołodok

Relacja-wspomnienie ks. dra Kazimierza Łataka

Ełk, dnia 2 lutego 2002 roku

Jego Magnificencja
Ks. dr Roman Forycki SAC
Rektor Wyższego Seminarium Duchownego
Diecezji Ełckiej
Ełk

Uprzejmie dziękuję za pismo z dnia 30.IX.2001 roku z zaproszeniem do spisania wspomnień o etapach formowania się Seminarium oraz pełnionych w nim obowiązkach

Okoliczności tworzenia się Seminarium oraz struktur Kurii Diecezjalnej dobrze pamiętam, gdyż 10.04.1992 roku zostałem zatrudniony w Kurii, a od 13.04.1992 roku, z nominacji pierwszego biskupa ełckiego Wojciecha Ziemy, pełniłem obowiązki jej kanclerza. Dekret powołania do istnienia Seminarium Duchownego został uroczyście ogłoszony w czasie przedpołudniowej liturgii wielkoczwartkowej, tj. 16.04.1992 roku w katedrze. Liturgii przewodniczył biskup Wojciech Ziemia. Obecny był również biskup

Edward Samsel. Katedra była wypełniona księżmi koncelebrującymi, a delegacje ministrantów i wiernych przybyłe z księżmi stały na zewnątrz z braku miejsca w świątyni. Dzień był ciepły i słoneczny. Dekret został odczytany zgromadzonym przez kanclerza Kurii od ołtarza głównego. Tekst przygotował zasadniczo biskup Ziemba. W przeddzień jego ogłoszenia wieczorem, tj. w Wielką Środę, w pokoju biskupa Ziembę odbyła się dyskusja nad tekstem, w której brałem udział. Obecni byli również biskup Samsel i ks. dr Włodzimierz Wielgat, któremu Biskup powierzył obowiązki rektora. Po małym uzupełnieniu tekstu o myśli obecnych i dokonaniu poprawek tekst został przepisany na papierze firmowym Biskupa Ełckiego. Biskup Ełcki złożył na nim podpis w Wielki Czwartek rano. Tym samym dekretem została powołana komisja, która miała się zająć sprawą lokalizacji Seminarium oraz określeniem ekonomicznych warunków jego funkcjonowania. Tego samego dnia obowiązki rektora zostały powierzone ks. dr Włodzimierzowi Wielgati. Wicerektorem został ks. dr Zdzisław Golan, ojcem duchowym ks. mgr Marian Salamon, administratorem ekonomicznym na krótko ks. mgr Józef Majewski, a od wakacji ks. Tadeusz Herman. Po wakacjach zjawiał się jeszcze ks. dr Jarosław Myszkowski, który objął obowiązki prefekta. Poszukiwanie budynku pod Seminarium było tematem wielu dyskusji w gronie kurialnym, a także spotkań Biskupa Ełckiego z władzami miejskimi w Ełku i wojewódzkimi w Suwałkach. Myślano m.in. o przejęciu budującej się szkoły podstawowej w Stradunach, o budynkach poklasztornych w Sejnach, o budynkach poklasztornych w Wigrach, o zabudowaniach parafialnych parafii św. Aleksandra w Suwałkach. Dzięki przychylności ówczesnych władz miejskich w Ełku i wojewódzkich w Suwałkach udało się jednak przejąć budynek naprzeciw katedry, w którym funkcjonowało Studium Medyczne. Budynek był poważnie zniszczony, wymagał kapitalnego remontu. Biskup Ziemba obstawał jednak przy nim ze względu na bliskość katedry. Studium przeniesiono więc do nieukończonego jeszcze budynku na Konieczkach, w którym pierwotnie miało się mieścić przedszkole, a Seminarium otrzymało stary budynek. Radość była spora. Pamiętam pierwszą wizytę Nuncjusza Apostolskiego, abpa Józefa Kowalczyka, w diecezji w dniach 27-28.06.1992 roku. Nuncjusz w towarzystwie Biskupa Ełckiego i innych gości, wśród których byłem i ja, zwiedził wówczas budynek seminaryjny. Gości podejmowała i odprowadzała nieżyjąca już dzisiaj Pani Dyrektor Studium. Nadmienić wypada, że szczególną życzliwość sprawie Seminarium okazali: Jan Kamiński – wówczas wicewojewoda suwalski, Adam Puza – wówczas prezydent miasta Ełku, a także Henryk Goryszewski – wicepremier ówczesnego rządu Rzeczypospolitej. Pan Goryszewski, na wniosek wicewojewody Kamińskiego, umorzył ogromny dług, ciążyący na budowie przedszkola na Konieczkach. Wicewojewoda przeznaczył dodatkowe

fundusze na wykończenie tego budynku. I tak Studium Medyczne mogło być do niego przeniesione. Nie będę opisywał wysiłku związanego z wstępną adaptacją uzyskanego budynku do potrzeb Seminarium. Niech uczynią to inni, świadkowie bezpośredni. Powiem tylko, że pracy było bardzo dużo, pracowały ekipy budowlane, ale także klerycy. Patrzyłem na to z podziwem. Pod koniec września 1992 roku zjechali klerycy. Studium nie wyprowadziło się jeszcze zupełnie z budynku, aule nie były wykończone. Klerycy mieszały się na korytarzach ze studentkami Studium. Z dniem 1.10.1992 roku rozpoczęły się zajęcia. Z braku gotowych pomieszczeń w budynku Seminarium wykłady odbywały się również na poddaszu nowej części plebani katedralnej. Tam prowadziłem początkowo zajęcia m.in. z łaciny. Uroczysta inauguracja pierwszego roku akademickiego odbyła się 29.X.1992 roku. W uroczystości wzięli udział m.in. abp Józef Kowalczyk, nuncjusz apostolski w Polsce, który dokonał poświęcenia budynku. Wykład inauguracyjny wygłosił wówczas biskup Julian Wojtkowski z Olsztyna. Kleryków było 63. Była delegacja z Litwy z bp Żemajtisem z Mariampola na czele.

Z dniem 1.X.1992 roku otrzymałem od Biskupa Ełckiego nominację na wykładowcę Seminarium. Miałem prowadzić zajęcia z techniki kancelaryjnej (w ramach prawa kanonicznego), języka łacińskiego i języka francuskiego. Pierwsze kolegium wykładowców było zróżnicowane. Wykładowcy pochodzili z archidiecezji białostockiej, z archidiecezji warmińskiej, z diecezji łomżyńskiej, z archidiecezji gdańskiej (ks. Kłoskowski), zakonu kanoników regularnych i zakonu salezjanów. Atmosfera była dobra, nie brakowało entuzjazmu. Integracja wewnętrzna środowiska seminaryjnego dokonała się szybko i bez trudności. Większość pierwszej wspólnoty kleryckiej tworzyli klerycy, którzy swoją formację zaczynali w Seminarium w Łomży i w Olsztynie.

W lutym 1994 roku zostałem powołany na urząd prowincjała Polskiej Prowincji Zakonu Kanoników Regularnych Laterańskich. Z końcem czerwca tegoż roku wycofałem się z pracy w kancelarii Kurii Biskupiej, pozostałem jednak w Seminarium jako wykładowca. Przestałem prowadzić zajęcia z techniki kancelaryjnej (przejął je ks. kan. Mieczysław Brzóska), z języka łacińskiego (przejął je ks. dr Stanisław Strękowski) i z języka francuskiego (przejął je ks. Marian Salamon). Od października 1995 roku zacząłem prowadzić zajęcia z historii Kościoła i współczesnych kierunków teologicznych. W październiku 1997 roku doszły zajęcia z teologii dogmatycznej. W latach 1994-1998 dojeżdżałem z zajęciami do Ełku z Krakowa. Powierzono mi nadto prowadzenie seminarium naukowego z historii Kościoła i teologii dogmatycznej. Pierwszym moim magistrantem, który obronił pracę na ATK w Warszawie był śp. Ks. Jerzy Dzieniszewski.

Od sierpnia 1998 roku ponownie zostałem zatrudniony przez Biskupa Ełckiego na stanowisku kanclerza Kurii Diecezjalnej. Jednocześnie prowadziłem zajęcia w Seminarium Duchownym z historii Kościoła i teologii dogmatycznej. We wrześniu 2001 roku poprosiłem Biskupa Ełckiego o zwolnienie z obowiązków w Seminarium ze względu na przedłużającą się chorobę.

Z Seminarium Duchownym pozostaję w stałym kontakcie. Cenię sobie każdy pobyt w jego murach, w jego oratorium, bibliotece i refektarzu; cenię sobie kontakty z jego przełożonymi, wykładowcami i alumnami. Ze szczególną wdzięcznością myślę też o s. Teodacie OSB oraz Paniach pracujących w kuchni. Doświadczyłem od nich tyle dobroci i życzliwości w czasie choroby.

Zanim zakończę moje wspomnienie zatrzymam się jeszcze przy zmianach personalnych, które w tym pierwszym dziesięcioleciu dokonały się na urzędach seminaryjnych. Z rektoratu odszedł ks. dr Włodzimierz Wielgat, jego miejsce zajął ks. dr Roman Forycki SAC; odszedł też prefekt Myszkowski, a jego miejsce zajmowali kolejno: ks. dr Strękowski, ks. dr Józwiak i w końcu ks. dr Jaśko. Miejsce wicerektora po ks. Golanie, który wrócił do Łomży, objął najpierw ks. dr Szewczyk, a obecnie ks. dr Józwiak. Obowiązki ojca duchownego po ks. Salamonie objął ks. dr Ryszard Kurek z diecezji tarnowskiej. Nie zmienił się tylko p. Józef, furtian seminaryjny.

Ks. Kazimierz Łatak

Relacja ks. dra Zdzisława Mazura

Ks. Zdzisław Mazur /ur. 20.05.1950/ w Widaczowie, obecnie województwo podkarpackie, ukończył Wyższe Seminarium Duchowne w Olsztynie /1974/. Tytuł magistra historii kościoła uzyskał w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, przedstawiając pracę pisaną pod kierunkiem ks. prof. B. Kumora zatytułowaną: „Michał Remigiusz Łaszewski – biskup pomocniczy warmiński 1682-1746” W roku 1981 obronił drugą pracę magisterską z teologii biblijnej w Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie na temat: „Symbolika kamienia węgielnego na tle przypowieści o przewrotnych rolnikach (Mk 12,1-12), a następnie w tej samej uczelni obronił pracę doktorską u ks. prof. Dr hab. Jana Łacha na temat: „Wkład księdza Waleriana Serwatowskiego (1842-1891) w rozwój bibliistyki polskiej XIX wieku” Był wykładowcą w Instytucie Kultury Chrześcijańskiej im. Jana Pawła II czyli Studium Teologii dla Świeckich Warmińskiego Instytutu Historyczno-Pastoralnego w Olsztynie, a także w Instytucie Studium

Małżeństwa i Rodziny w Ełku – przed powstaniem diecezji ełckiej. Obecnie wykładowca w Seminarium Duchownym w Ełku i Instytucie Teologicznym, rektor tego Instytutu, delegat biskupa ełckiego do kontaktów z Uniwersytetem Warmińsko-Mazurskim w Olsztynie. Przez 6 lat był także wykładowcą w Wyższym Seminarium Duchownym w Grodnie.

Po utworzeniu Diecezji Ełckiej, biskup diecezji Wojciech Ziemba powołał mnie do Komisji dla opracowania Statutu Seminarium Duchownego, jego lokalizacji oraz warunków ekonomicznych. Pierwsze spotkanie komisji było dla mnie wielkim przeżyciem. Przypomniało mi się Seminarium Duchowne w Olsztynie, gdzie byłem na pierwszym roku (1968/9) obchodziło już 400 lat swego istnienia. Już wtedy w nawiązaniu do tej rocznicy myślałem o początkach tamtego seminarium, o założycielach, o tych, którzy stanowili początek jego funkcjonowania, nie przypuszczałem, że przypadnie mi zaszczyt brać udział w powstawaniu tak wzniosłego dzieła – jakim jest powstanie zupełnie nowego Seminarium Duchownego w Ełku. Pamiętam jak na tym pierwszym posiedzeniu rozpatrywano różne możliwości, zwłaszcza lokalizacji. Brano pod uwagę Suwałki, Wigry, niedokończony budynek szkolny w Stradunach i wreszcie Ełk. Z radością przyjęliśmy informację, że Seminarium Duchowne powstanie w Ełku.

Od początku działalności Seminarium, w ramach zajęć seminaryjnych biskup diecezji zlecił mi prowadzenie wstępu do Pisma świętego. W ramach moich zajęć i pod moim kierunkiem „mając na uwadze studia seminaryjne jak i studia dla świeckich powstało 45 prac magisterskich. Natomiast gromadzone notatki i materiały do wykładów posłużyły do opracowania i wydania książki: „Introdukcja biblijna. Wstęp do Biblii”, przedstawiony w tej pozycji książkowej materiał odpowiada rozkładowi zajęć w ciągu dwóch semestrów. Opis wykładanego przedmiotu przedstawia się następująco:

POWSTANIE BIBLIJ

1. Z historii redakcji tekstów natchnionych
2. Podział Biblii na rozdziały i wiersze
3. „Prehistoria” ksiąg Starego Testamentu
4. Okres literacki ksiąg Starego Testamentu
5. Wątpliwości wokół niektórych ksiąg

NATCHNIENIE BIBLIJNE

1. Wprowadzenie ogólne, definicja natchnienia
2. Stary i Nowy Testament o natchnieniu

A. Stary Testament

- a. Słowo Jahwe – jako narzędzie zbawienia. Charyzmat Bożego słowa
- b. Prorocy – jako mężowie Bożego Ducha. Charyzmat prorocki

- c. Działanie Bożego Ducha w przekazywaniu słowa Bożego. Charyzmaty funkcyjne
 - d. Działanie Ducha Bożego a słowo spisane. Charyzmat skrypturystyczny
- B. Nowy Testament**
- a. Świadczenia pośrednie Nowego Testamentu o „natchnieniu” Starego Testamentu
 - b. Ustne nauczanie Kościoła Apostolskiego
 - c. Księgi spisane
- B1 Nowy Testament o autorytecie i natchnieniu Ksiąg Starego Testamentu**
- a. Charyzmat prorocki, apostołski i nauczycielski
 - b. Charyzmat skrypturystyczny
- B2 Świadczenia bezpośrednie Nowego Testamentu o natchnieniu Pisma świętego**
- C. Skutki natchnienia według Biblii**
- a) Zbawczy charakter prawdy objawionej
 - b) Normatywność prawdy biblijnej i skuteczność słowa Bożego
 - c) Jakość i ciągłość Biblii
 - d) Świętość ksiąg biblijnych
 - e) Biblia żywym słowem Boga
 - f) Słowo skuteczne Boga
- D. Zakres natchnienia Biblijnego**
1. Natchnienie wyrazowe
 2. Natchnienie cytatów i źródeł
 3. Natchnienie Septuaginty (LXX)
- E. Rozwój nauki o natchnieniu**
1. Literatura żydowska
 2. Literatura chrześcijańska
- OKRES PATRYSTYCZNY**
- a. Pozytywny układ danych biblijnych
 - b. Biblia – prawdziwym słowem Boga
 - c. Słowo Biblii – słowem natchnionym przez Ducha świętego
1. Z historii nauki o natchnieniu
 - a) Autorstwo Boże
 - b) Autor ludzki jako narzędzie Boga
 - c) Biblia – jako dyktat i list Boga
 2. Okres średniowiecza – do soboru w Trydencie (1546)
 - a) Nauka o charyzmacie prorockim przed św. Tomaszem
 - b) Charyzmat prorocki w ujęciu św. Tomasza
 - c) Sobór Trydencki o natchnieniu w Biblii
 3. Od soboru w Trydencie do I Soboru watykańskiego (1546-1870)

- a) Działanie Boga
- b) Wkład człowieka
- c) I Sobór Watykański (1870) o natchnieniu Biblii
- 4. Okres od I do II Soboru Watykańskiego – (1870 – 1964)
 - a) Hipoteza kardynała II.B. Franzelina
 - b) Teorie ograniczające zakres natchnienia biblijnego
 - c) Dokumenty Kościoła o natchnieniu Biblii
- 5. Nauka o natchnieniu w teologii współczesnej
 - a) Nauka Soboru Watykańskiego o natchnieniu biblijnym
 - b) Próby nowych rozwiązań
 - b 1) Hipoteza J. M. Langrange'a
 - b2) Hipoteza P. Benoit
 - b3) K. Rahner o natchnieniu biblijnym
 - b4) J. L. Mc Kenzie - o społecznym wymiarze natchnienia biblijnego
 - b5) P. Grelot o natchnieniu biblijnym
 - b6) N. Lohfink o natchnieniu biblijnym.
- 8. Biblia wspólnym dziełem Boga i Człowieka

KANON. ZBIÓR KSIĄG BIBLI I POJĘCIA Z NIM ZWIĄZANE

- 1. Ustalenie kanonu kryteria kanoniczności
- 2. Podział i ogólna charakterystyka zbiorów Starego
- 3. Etapy powstania i podział Nowego Testamentu

PRZEKŁADY KSIĄG ŚWIĘTYCH

- 1. Przekład Septuaginty
 - a) Historia przekładów
- 2. Odpisy Septuaginty
 - a) Papirusy
 - b) Kodeksy
- 3. Rewizje tekstu Septuaginty i nowe przekłady
 - a) Targumy aramejskie
 - b) Przekazy
- 4. Przekłady tekstu biblijnego w środowisku chrześcijańskim
 - a) Biblia grecka
 - b) Recenzje Biblii greckiej
 - c) Heksapla Orygenesza
- 5. Tłumaczenia przedhieronimowe – Vetus Latina
 - a) Historia przekładów
 - b) Charakter przekładów
 - c) Ważniejsze rękopisy starołacińskie.
- 6. Wulgata- przekład św. Hieronima
 - a) Notka biograficzna św. Hieronima
 - b) Praca nad przekładem

7. Przekład Biblii na język polski
 - a) Najstarsze przekłady
 - b) Przekłady katolickie
 - c) Przekłady innowiercze
 - d) Przekład księdza Jakuba Wujka

HERMENEUTYKA BIBLIJNA

1. Pojęcie hermeneutyki
2. Historia hermeneutyki
3. Sensy biblijne
 - a) Biblijny sens wyrazowy
 - b) Biblijny sens wyrazowy dosłowny
 - c) Biblijny sens wyrazowy przenośny
 - d) Sens duchowy
- a) Sens alegoryczny u Ojców Kościoła
- b) Sens typiczny
- c) Sens pełniejszy

METODY I DYSCYPLINY WSPÓŁCZESNEJ BIBLISTYKI

1. Metoda historyczno-krytyczna
 - A. Metoda historii form
 - B. Metoda historii tradycji
 - C. Metoda historii redukcji
 - D. Metoda badań strukturalnych
2. Dyscypliny współczesnej biblistyki
 - A. Dyscypliny wprowadzające
 - B. Dyscypliny pomocnicze
 - C. Dyscypliny bilijne główne

EGZEGEZA BIBLIJNA W ŚWIETLE DOKUMENTU PAPIESKIEJ KOMISJI BIBLIJNEJ „O INTERPRETACJI BIBLIJ W KOŚCIELE”

1. Metoda retoryczna. Co to jest retoryka?
2. Metoda narratywna
3. Metoda semantyczna
4. Podejście kanoniczne
5. Podejście -jako odwołanie się do żydowskich tradycji interpretacji
6. Trzecie podejście - Wirkungsgeschichte

APOKRYFY

1. Definicja apokryfu-wyjaśnienie pojęć
2. Co z apokryfów zachowało się do dziś?
3. Pseudoepigrafia
4. Z historii badań literatury apokryficznej
5. Podział ksiąg apokryficznych

PISMA QUMRAŃSKIE

1. Z historii odkryć
2. Organizacja Gminy Qumrańskiej
3. Doktryna Wspólnoty
4. Reguła Zrzeszenia
5. Essenizm a starożytne chrześcijaństwo
6. Znaczenie odkryć dla historii religii

BIBLIA W ŻYCIU CHRZEŚCIJANINA

1. Metoda godzin biblijnych
2. Metoda kręgów biblijnych
3. Metoda Vasters
4. Metoda ewangelicznej rewizji życia
5. Metoda tzw. krótkich formuł wiary
6. Metody tzw. dzielenia się Ewangelią
7. Metoda rozmowy ewangelicznej
8. Metoda neokatechumenatu
9. Metoda fokolarinów
10. Metoda Mestersa
11. Metody czytania Biblii w rodzinach
12. Jak zorganizować niedzielę biblijną
13. Święto Biblii
14. Bibliistyka w służbie duszpasterstwa

Relacja ks. dr Wojciecha Michniewicza

Ks. Wojciech Michniewicz

Rok akademicki 1994/1995:

Wykłady w Wyższym Seminarium Duchownym w Ełku:

wstęp do Pisma świętego,
lektorat języka greckiego
seminarium naukowe ze Starego Testamentu.

Relacja ks. mgr Jana Niecieckiego

W Wyższym Seminarium Duchownym w Ełku prowadziłem wykłady z historii sztuki kościelnej dwukrotnie: w roku akademickim 1992/1993 i w roku 1994/1995. Wykłady te objęły cztery roczniki alumnów, gdyż były one prowadzone łącznie dla roku V i VI. Wykłady odbywały się jeden raz w miesiącu po 4 godziny (zatem w wymiarze 1 godziny tygodniowo). Nauczanie historii sztuki kościelnej kończyło się egzaminem ustnym (indywidualnym) z całości dziejów tej sztuki.

Wykłady obejmowały historię sztuki kościelnej, bez konserwacji zabytków, z której zajęcia prowadził ówczesny wojewódzki konserwator zabytków z Suwałk. W wykładach szerzej omawiałem narodziny sztuki chrześcijańskiej (z uwzględnieniem sztuki religijnej przedchrześcijańskiej od prahistorii do Cesarstwa Rzymskiego, w którego już ramach powstawała sztuka chrześcijańska), sztukę Bizancjum oraz zagadnienie ikony.

ks. Jan Nieciecki, mgr historii sztuki
Białystok, 9 stycznia 2002 r.

Relacja ks. Antoniego Ołowia

Rektorat Wyższego Seminarium Duchownego
w Ełku
ul. Kościuszki 9

W związku z Pismem skierowanym do byłych i aktualnych wykładowców WSD w Ełku – za pośrednictwem Księdza Rektora w Łomży – w sprawie planowanego wydania Księgi Pamiątkowej (WSD w Ełku), pragnę poinformować, że w latach 1992-1994 zgodnie z życzeniem J. E. Księdza Biskupa dr Juliusza Paetza (Pismo z dnia 23.VI.1992 skierowane do księży profesorów WSD w Łomży – Nr 2313/92) prowadziłem wykłady zleczone z następujących przedmiotów: Wstęp do Pisma świętego, lektorat języka greckiego i niemieckiego, seminarium naukowe z Pisma świętego. Zajęcia prowadziłem we wtorki i środy – co dwa tygodnie – w wymiarze 12 godzin wykładowych, czyli średnio 6 godzin tygodniowo.

W pamięci utkwiała mi życzliwość i gościnność Księża Biskupów – Gospodarzy Domu (którzy po zajęciach wraz z księżmi profesorami i nielicznymi wówczas pracownikami Kurii Biskupiej brali udział we wspólnych posiłkach prowadząc ożywione dyskusje i rozmowy), troska,

serdeczność i organizacyjna sprawność administracji Seminarium oraz jak zawsze przyjaznych alumnów, gotowych do pomocy i współpracy. Pomimo trudnych warunków, gdy niekiedy np. podczas wykładów dochodziły z innych pomieszczeń budynku odgłosy przeprowadzanych remontów, nikt nie narzekał; istniało pełne zrozumienie i dobra atmosfera.

Dość uciążliwe natomiast były dojazdy, zwłaszcza w zimę – przy zaśnieżonych drogach... zwłaszcza w przypadku początkujących kierowców.

Szczęść Boże!

Łomża 30.I.2002r.

Ks. Antoni Ołów

PS.

Treścią wykładów ze Wstępu do Pisma św. było:

Powstanie Biblii. Pismo św. – słowo Boże i słowo ludzkie. Charyzmat natchnienia biblijnego. Klasyfikacja i komentarz tekstów Starego i Nowego Testamentu odnoszących się do natchnienia. Nauka o natchnieniu w judaizmie i chrześcijaństwie. Problematyka natchnienia biblijnego w świetle dokumentów Kościoła i wypowiedzi teologów czasów nowożytnych. Zakres i skutki natchnienia biblijnego. Prawda Pisma św. w dziedzinie przyrodniczej i historycznej. Kanon Ksiąg świętych. Historia kanonu biblijnego Starego i Nowego Testamentu. Tekst Pisma św. Dzieje tekstu oryginalnego: redakcja, odpisy, recenzje. Starożytne przekłady Pisma św. i ich walor naukowy. Nowożytne przekłady Pisma św. ze szczególnym uwzględnieniem tłumaczeń polskojęzycznych. Apokryfy Starego i Nowego Testamentu. Pisma qumrańskie. Cel i zadania krytyki tekstu. Zniekształcenia tekstu biblijnego i ich przyczyny – zmiany zamierzone i niezamierzone. Główne zasady krytyki tekstu i ich praktyczne zastosowanie. Cel i zadania hermeneutyki biblijnej. Rodzaje sensu biblijnego, kryteria odnajdywania go oraz właściwa interpretacja. Zagadnienie gatunków literackich w Piśmie św. – teologiczna potrzeba znajomości stylu literackiego pisarzy biblijnych. Krytyka historyczna tekstu biblijnego i metody badań historyczno-literackich. Proforystyka pastoralna – sposoby pogłębiania wiary za pomocą Pisma św.

Relacja ks. dra Marka Skierkowskiego

Czcigodny Księżu Rektorze!

Odpowiadając na Waszą prośbę informuję, że w roku akad. 1999/2000 prowadziłem w Wyższym Seminarium Duchownym w Ełku

wykłady z teologii fundamentalnej na roku III; 4 godziny co dwa tygodnie, czyli 2 godziny tygodniowo. W wykładach opierałem się w znacznej mierze na skrypcie ks. prof. Henryka Seweryniaka, *Świadectwo i sens. Teologia fundamentalna* (mps).

Łączę wyrazy szacunku

Ks. Marek Skierkowski

Łomża, 25.01.2002 r.

III. RELACJE ALUMNÓW

Relacja al. Krzysztofa Karłowicza

Sprawozdanie z dziesięcioletniej działalności sportowej w WSD w Ełku

Jest rzeczą znaną, że niektóre wyrażenia typowe dla języka sportu na przykład umiejętność dokonania wyboru, trening, dyscyplina życiowa, wytrwałe znoszenie trudu, zaufanie do wymagającego przeciwnika, uczciwa akceptacja zasad gry - nie są obce uczniom Chrystusa. Te znamienne słowa wypowiedział Ojciec Święty Jan Paweł II podczas otwarcia Mistrzostw Świata w Piłce Nożnej - Italia 90, w Rzymie. Sport jest skutecznym środkiem duszpastersko-pedagogicznym i jednym ze sposobów dotarcia do człowieka. Jan Paweł II postrzega go jako jeden z wielu elementów wpływających na harmonijny rozwój osoby ludzkiej, jej ducha i ciała i nazywa go szkołą cnót moralnych. Według Papieża ma on być zawsze źródłem radości, nigdy smutku.

Idąc po linii rozumowania Ojca Świętego, w dziesięcioletniej historii istnienia Wyższego Seminarium Duchownego w Ełku, alumni nieustannie podejmowali trudy zmagania sportowych zarówno na gruncie wewnętrznym, jak i zewnętrznym.

Jako uczelnia nigdy nie dysponowaliśmy własną halą sportową, czy też boiskiem piłkarskim, co spowodowane było warunkami organizacyjnymi. Niemniej jednak, dzięki życzliwości przychylnych nam ludzi i instytucji mogliśmy korzystać z różnych obiektów sportowych. Uprzejmość Płk. Dypl. Zdzisława Stoli, dowódcy Jednostki Wojskowej w Ełku sprawiła, że mogliśmy korzystać z hali sportowej i boiska piłkarskiego. Dzięki życzliwości dyrektorów szkół ełckich dane nam było korzystać z obiektów sportowych w Zespole Szkół Samorządowych nr 6, Liceum

Ogólnokształcącym nr 1, Szkole Podstawowej nr 4 oraz w Zespole Szkół Rolniczych. Szczególną wdzięczność należy wyrazić ośrodkowi miejskiemu MOSiR, który przez cały ten dziesięcioletni okres udostępniał nam swój stadion piłkarski w celu rozgrywania ważnych meczów piłkarskich naszej drużyny seminaryjnej.

Różnorodność dyscyplin uprawianych w naszej uczelni jest dość szeroka. Zdecydowanie na pierwszym miejscu w minionym okresie dominowała piłka nożna. Do dziś mamy w pamięci piękne mecze w walce o Mistrzostwo Polski Siedlce '97 roku, kiedy to nasza drużyna pokonała najpierw WSD Łomżę 1 0, a później AWSD Białystok 2 1, by ostatecznie uplasować się na piątym miejscu w Polsce. Z wielkim sentymentem wspominać są także niektóre zwycięstwa w meczach towarzyskich, jak chociażby zwycięski mecz z WSD Łomża 4 1 w Ełku 18. 5. 2000 roku, czy WSD Grodno 4 0 na jesieni tego samego roku. Do tego dodać należy, że trzykrotnie braliśmy udział w Miejskiej Lidze Zakładowej, wielokrotnie startowaliśmy w różnych turniejach organizowanych na terenie naszej Diecezji, m.in. w rozgrywkach o Puchar J. E. Ks. Biskupa Ełckiego, czy chociażby rozgrywkach z okazji Dni Augustowa.

Możemy poszczycić się pewnymi sukcesami w rozgrywkach piłki siatkowej związanych głównie z Pucharem Sopera jak również Ligą Międzyzakładową, oraz Pucharem Komendanta Rejonowej Policji, obejmujących nasze miasto Ełk. Na przestrzeni tego czasu udało się naszym siatkarzom zdobyć pewne trofea w postaci cennych pamiątkowych pucharów i dyplomów.

Aktywność naszych sportowców przejawia się także na innych szczeblach. Pewna grupa alumnów uprawia tenis stołowy, czego efektem była wysoka pozycja na Mistrzostwach Polski Seminariorów w Częstochowie - 2000 roku. Dzięki życzliwości Kurii Biskupiej klerycy wielką wagę przywiązują do umiejętności pływania, którą rozwijają na Basenie Miejskim w Ełku. Licznym zainteresowaniem cieszy się nasza siłownia, którą klerycy zorganizowali i na przestrzeni lat rozwijali. Wśród alumnów znajduje się również grupa koszykarzy, rowerzystów i biegaczy, którzy w miarę regularnie starają się uprawiać lubiane przez siebie dyscypliny.

Od momentu powstania Seminarium Duchownego, Ks. Rektor wyznaczał alumna odpowiedzialnego za organizację życia sportowego w naszej uczelni. W minionym dziesięcioleciu funkcję tę pełnili: Artur Śliwowski (1993-1994), Arkadiusz Brozio (1994-1995), Wojciech Kotarski (1995-1998), Tomasz Sikorski (1998-2001), Artur Szyłak (luty - czerwiec 2001), Szymon Klimaszewski (wrzesień 2001- luty 2002), Krzysztof Karłowicz (2002 -).

Wyrazy podziękowania należą się wszystkim zawodnikom naszego Seminarium, który ponosili trudy spotkań na boiskach i wszelkich parkietach sportowych, gotując momentami naszym kolegom i liczny kibicom prawdziwe sportowe uczty. Serdecznie dziękujemy Księdzu Rektorowi, Przełożonym, Wychowawcom i Opiekunom, którzy przez cały ten okres okazywali życzliwość naszym poczynaniom sportowym. Dziękujemy wszystkim, wielkim i cichym bohaterom, zwycięzcom i przegranym dziękujemy za wszystko.

Relacja al. Radosława Kwarciańskiego, Tomasza Kopiczko, Marcina Sienkowskiego

Kaplica WSD w Elku w latach 1992 – 2002

Dnia 16 kwietnia 1992 roku, w Wielki Czwartek, podczas Mszy św. Krzyżma św. w kościele katedralnym w Elku, w obecności duchowieństwa i wiernych świeckich ks. biskup dr Wojciech Ziemia powołał do życia Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Elckiej. Profesorowie i alumni zostali oddani w opiekę Maryi, Matce Najwyższego Kapłana, która króluje w diecezjalnym sanktuarium w Sejnach, oraz św. Męczennikom Wojciechowi i Brunonowi - Apostołom naszych ziem¹

Powołani do kapłaństwa w seminarium winni odbywać formację na płaszczyźnie ludzkiej, duchowej, intelektualnej i pastoralnej. Każdy z tych rodzajów formacji kieruje się właściwymi sobie zasadami. Jednak „*sercem, które jednoczy i ożywia bycie kapłanem i jego działalność*”², oraz stanowi element najwyższej wagi w wychowaniu do kapłaństwa jest formacja duchowa³ Życie wewnętrzne kandydata do kapłaństwa winno kształtować postawy duchowe i wzrastać ku pasterskiej miłości, na wzór Jezusa Chrystusa. Centralnym miejscem, gdzie następuje formowanie takiej postawy jest kaplica seminaryjna⁴

Zapiski w kronice podają, że dnia 30 listopada 1992 roku, po długich przygotowaniach, po raz pierwszy wspólnota seminaryjna przeżyła swoją Mszę św. w kaplicy, która znajdowała się w obecnej Auli Magna. Początkowe warunki były skromne. Kilka dni wcześniej z Warszawy zostało sprowadzone tabernakulum. Dzięki staraniom ówczesnego seniora alumnów, diakona Janusza Warycha i samych alumnów został zakupiony pierwszy Mszał

¹ Por. Dekret Biskupa Elckiego N. 78/92.

² PDV nr 45.

³ Por. Zasady formacji kapłańskiej w Polsce, Częstochowa 1999, nr 159.

⁴ Por. Zasady Formacji, dz. cyt., nr 146.

Rzymski i komplet lekcjonarzy. Ksiądz Rektor dr Włodzimierz Wielgat poświęcił szaty i paramenty liturgiczne.

Dnia 22 stycznia 1993 ksiądz biskup dr Wojciech Ziemba, po powrocie z Rzymu, przekazał dary ofiarowane przez Ojca Świętego dla naszego Seminarium: złoty ornat z herbem papieskim oraz Apostolskie Błogosławieństwo.

Ksiądz arcybiskup dr Józef Kowalczyk, Nuncjusz Apostolski w Polsce, przy okazji swojej wizyty w naszym Seminarium, ofiarował obraz Matki Bożej Częstochowskiej.

Ksiądz biskup dr Wojciech Ziemba ofiarował drewniany krzyż (obecnie wisi on na centralnym miejscu w Oratorium), drogę krzyżową⁵ Mszal Rzymski, obrus, trzy ornaty (złoty, biały, zielony), monstrancję, patenę srebrną oraz dwa kielichy i puszkę.

Ksiądz biskup dr Edward Samsel ofiarował komplet brewiarzy, cztery ornaty (biały, zielony, czerwony i fioletowy), dwie alby, posrebrzany dzwonek i podstawki pod mszał.

Także ks. rektor dr Włodzimierz Wielgat ofiarował Seminarium komplet brewiarzy. Z kolei ks. wicerektor dr Zdzisław Golan ofiarował m. in. egzemplarz Pisma Świętego, kilkanaście kompletów bielizny kielichowej, a ks. dr Kazimierz Łatak CRL, Kanclerz Kurii - trzy alby i komplet bielizny kielichowej.

Ks. kanonik Henryk Cimochoński, notariusz Kurii, ofiarował kilka stuł kapłańskich i diakońskich, zaś ks. mgr Zdzisław Lachowicz, proboszcz parafii Gąski - złotą kapę, ornat i lawaterz.

Ks. kanonik mgr Antoni Bednarski, proboszcz parafii Mikaszówka ofiarował kielich mszalny z pateną, ks. kanonik mgr Stanisław Ławrynowicz, proboszcz parafii Ruciane - obraz Matki Boskiej Ostrobramskiej, ks. kanonik dr Zdzisław Mazur, proboszcz parafii św. Brunona w Giżycku kielich mszalny, ks. lic. Marian Salamon, ojciec duchowny komplet lekcjonarzy, księgi modlitwy powszechnej, trzy białe cingula, welon eucharystyczny i podstawkę pod mszał, zaś jego następcą, ks. dr Ryszard Kurek 80 egzemplarzy *Modlitewnika alumna*" i 30 egzemplarzy śpiewnika „*Cantate*"

Metropolitarne Wyższe Seminarium Duchowne w Olsztynie ofiarowało kustodię, dekanat św. Aleksandra w Suwałkach wraz z dekanatem Pisz ufundowały ołtarz, lektorium, kredensję i lichtarze, parafia Pozezdrze

⁵ Były to dwa komplety, z których jeden znajduje się do dziś w Oratorium, drugi zaś był w kaplicy/auli, skąd, gdy oddano do użytku nową kaplicę, został zabrany do tymczasowego domu biskupiego i umieszczony na klatce schodowej.

przekazała zabytkową puszkę z 1886 roku, kiedyś własność Seminarium Duchownego Diecezji Sejneńskiej w Sejnach.

Ks. mgr Jerzy Owsianka, proboszcz parafii Królowej Apostołów w Ełku ofiarował fisharmonię; drugą - ks. mgr Stanisław Tabaka, proboszcz parafii Podwyższenia Krzyża w Olecku.

Komenda Rejonowa Policji w Ełku ofiarowała, 3 maja 1994 roku, biały ornat maryjny, zaś Komenda Rejonowa Policji w Piszcu, 30 lipca 1994 - kielich mszalny.

Kanonicy Regularni Laterańscy ufundowali kapę liturgiczną koloru fioletowego, zaś ks. proboszcz John Richard Clifford z Londynu - kapę koloru czerwonego - (wrzesień 1994).

Ponadto kaplica nasza wzbogaciła się o dwadzieścia komz z funduszków uzyskanych z tacy przeznaczonej na seminarium a zebranej podczas Mszy św. dziękczynnej za beatyfikację Sługi Bożego Stanisława Kazimierczyka, kanonika lateraneńskiego, odprawianej pod przewodnictwem Kardynała Józefa Glempa, Prymasa Polski w kościele NSPJ w Ełku (20 maja 1993 roku).

Bardzo ważne wydarzenie z punktu widzenia historii naszego Seminarium miało miejsce 26 lutego 1995. Wtedy to ksiądz biskup dr Wojciech Ziemba uroczystie otworzył i poświęcił nową kaplicę oraz celebrował w niej pierwszą Mszę św. Kaplica otrzymała tytuł Matki Bożej Królowej Apostołów, której opiece, na zakończenie celebry, zostali powierzeni wszyscy modlący się w nowej kaplicy. Ks. biskup postanowił, że świętem patronalnym będzie sobota przed uroczystością Zesłania Ducha Świętego⁶

Wystrój kaplicy został zaprojektowany przez pana Macieja Kauczyńskiego, artystę plastyka z Krakowa; on też był wykonawcą absydy w prezbiterium i stacji drogi krzyżowej. Cała dekoracja została wykonana techniką sgraffito.

Do ufundowania wyposażenia kaplicy przyczynili się: ksiądz biskup dr Wojciech Ziemba, ksiądz biskup dr Edward Samsel oraz księża i osoby prywatne. I tak: Ks. prałat Franciszek Korta z parafii Złota w diecezji tarnowskiej ufundował mosiężny krzyż w stylu pastorału papieskiego, ks. prałat Władysław Świecki, proboszcz parafii św. Apostołów Piotra i Pawła w Suwałkach - sedilla w prezbiterium, ks. prałat mgr Przemysław Rogowski, proboszcz parafii św. Aleksandra w Suwałkach - nowy dębowy ołtarz i także lektorium. Sąd Biskupi w Ełku tabernakulum, dekanat św. Brunona w Giżycku, ks. prałat Zygmunt Żukowski z Ostrołęki oraz państwo Anna

⁶ Por. Dekret Biskupa Ełckiego, N. 365695.

i Stanisław Gustowscy z USA ufundowali nowe ławki, zaś pan Grzegorz Buchowiecki z Suwałk - instalację elektryczną.

Zdawać by się mogło, że już jest wszystko. A jednak w absydzie prezbiterium brakowało wciąż.. Królowej Apostołów. Artysta bowiem, idąc za sugestią ks. biskupa, pośród sgraffitowych apostołów zostawił wielką białą płamę - miejsce dla ich Królowej, która, zgodnie z zamysłem ks. biskupa, miała być różna od nich, raczej jakaś rzeźba, co miałoby wyrażać inność, wzniosłość i królewskość Maryi. Gotowość ufundowania takiej figury zadeklarował, już na samym początku, dr Berthold Naarmann, dyrektor banku archidiecezjalnego w Paderbom w Niemczech i zgodnie ze wskazówkami otrzymanymi od ks. biskupa zaczął penetrować niemieckie domy aukcyjne. Tymczasem białą płamę w kaplicy „zapełniały” madonny tak różne jak: gotycka madonna z grupy ukrzyżowania z kościoła św. Wojciecha (katedry), potem również gotycka, polakierowana na niebiesko madonna tronująca, wreszcie, podarowany przez ks. biskupa dr E. Samsela obraz-ikona Matki Bożej Theotokos z podniesionymi rękami i postacią Dzieciątka przed sobą. Wciąż czekaliśmy na tę właściwą.

Aż wreszcie we wrześniu 1998 pan dyrektor Berthold Naarman przywiózł taką, ufundowaną przez siebie, wskazaną przez ks. dr Ryszarda Kurka, ojca duchownego podczas jego odwiedzin w Paderbom w pierwszych dniach kwietnia tegoż roku.

Figura Maryi ufundowana przez B. Naarmanna to dzieło nieznanego artysty z Dolnej Nadrenii, wywodzącego się z kręgu uczniów lub nawet współpracowników sławnego Tilmana (Diłła) Riemenschneidera (1460-1531), twórcy m. in. rzeźby nagrobnej cesarza Henryka II i jego małżonki Kunegundy w katedrze w Bambergu⁷

Figura naszej Madonny została poświęcona 8 grudnia 1998 roku, podczas uroczystej Mszy św. celebrowanej przez Księdza Biskupa Wojciecha Ziembę. Przedstawia ona Maryję w postawie stojącej z rękami lekko złożonymi, tak jakby miała za chwilę włożyć je na czyjaś głowę i z tego względu jakby stworzonej dla kaplicy naszego seminarium, gdzie przygotowujemy się do święceń kapłańskich, otrzymywanych właśnie przez włożenie rąk biskupa.

Do chwili obecnej kaplica nasza wzbogaciła się o dalsze nowe paramenty i szaty liturgiczne. Było to możliwe dzięki ofiarności wielu anonimowych dobroczyńców i samych alumnów, a także życzliwości sklepiku seminaryjnego, redakcji naszej gazetki „Głos Serca” i funduszu klerskiego - tzw. „Bratniaka”

⁷ Informacje na temat rzeźbiarza i jego dzieła uzyskaliśmy od ks. biskupa dr W. Ziembę i pana B. Naarmanna.

Z okazji dziesięciolecia Seminarium Ksiądz Biskup Edward Samsel ofiarował naszej Kaplicy dwa ornaty, albę i mosiężny dzwonek

Na przestrzeni dziesięciu lat istnienia Seminarium alumni i profesorowie brali udział w wielu doniosłych uroczystościach na terenie naszej diecezji i poza nią. Przyczyniły się one do ubogacenia duchowego i liturgicznego kleryków. I tak do najważniejszych wydarzeń zaliczyć należy:

- spotkanie (20 maja 1993 roku) z Józefem Kardynałem Glempem, Prymasem Polski;
- nawiedzenie relikwii św. Wojciecha (15 kwietnia 1994 roku), który, umęczony w 997 roku, dokładnie po tyluż latach przybywał na tereny swej działalności misyjnej;
- uroczystości koronacyjne obrazu Matki Bożej w Sanktuarium w Studziennej (17 września 1995 roku);
- nawiedzenie naszego Seminarium (3 kwietnia 1996 roku) przez figurę Matki Bożej Fatimskiej, od października 1995 wędrującą przez Polskę;
- obchodzoną 23 kwietnia 1997 roku uroczystość 1000-lecia męczeństwa św. Wojciecha, patrona naszej diecezji; tegoż dnia uroczyste otwarcie I Synodu Diecezji Ełckiej, dokonane przez jej pierwszego biskupa, ks. biskupa drą Wojciecha Ziembę; 22 kwietnia 1999 roku braliśmy udział w uroczystym zamknięciu obrad tegoż Synodu;
- 29 kwietnia 1999 roku Seminarium nasze uczestniczyło w ogólnopolskiej pielgrzymce Wyższych Seminariów Duchownych na Jasną Górę.

Dzień 8 czerwca 1999 roku był zupełnie wyjątkowym dniem w historii młodej Diecezji Ełckiej, dniem największym i najważniejszym: w tym dniu przybył do nas papież Jan Paweł II, od 5 czerwca po raz siódmy nawiedzający swą ojczyznę.

Wszyscy alumni brali udział w przygotowaniach do tej wizyty, w służbach porządkowych i w samej uroczystej celebrze, która miała miejsce „na tyłach” nowo zbudowanej rezydencji biskupów ełckich. Całość pomyślano w ten sposób, że papież, wylądowawszy na peryferiach Ełku (przy drodze wiodącej w kierunku na Białystok i Warszawę), przejechał papamobilem pośród rzeszy ludzi zgromadzonych na Placu Sapera i w jego okolicy, potem podjechał przed katedrę (wtedy pobłogosławił nasze Seminarium), tam ubrał się do Mszy św. i przeszedł do ołtarza koncelebry, zbudowanego na podwyższeniu w kształcie dzioba łodzi tuż nad rzeką.

Dzięki staraniom księdza biskupa mieliśmy możliwość przyklęknąć przed Piotrem naszych czasów i ucałować jego rękę. Niektórzy z alumnów mieli jeszcze szczęście widzieć papieża w klasztorze na Wigrach, gdzie Jan Paweł II miał dzień odpoczynku.

W dniach od 29 czerwca do 10 lipca 2000 roku miała miejsce seminaryjna pielgrzymka do Rzymu, powiązana z Rokiem Świętym Jubileuszu dwutysiąclecia chrześcijaństwa.

A potem, 16 listopada 2000 roku doszła nas wieść, która od przynajmniej roku krążyła nad nami: nasz dotychczasowy biskup, ksiądz dr Wojciech Ziemia został mianowany arcybiskupem metropolitą białostockim, a jego następcą został dotychczasowy biskup pomocniczy ełcki, ksiądz biskup dr Edward E. Samsel.

8 grudnia wieczorem po prawie 8 latach pasterzowania w Kościele Ełckim pożegnaliśmy arcybiskupa Wojciecha; zaś 16 grudnia, w sobotę, uczestniczyliśmy w uroczystym ingresie do katedry ełckiej Księdza Biskupa Edwarda E. Samsela, który jeszcze tego samego dnia wieczorem zechciał się spotkać z alumnami w kaplicy seminaryjnej.

Ponadto każdego roku Seminarium, tworząc asystę liturgiczną, aktywnie uczestniczy w uroczystościach ku czci św. Wojciecha, procesji Bożego Ciała, rocznicach wizyty Ojca Świętego, uroczystościach w sanktuariach diecezjalnych oraz wielu innych pomniejszych uroczystościach.

Ważną rolę w ubogaceniu duchowym alumnów spełniają także rekolekcje. Odbywają się dwa razy w roku: na rozpoczęcie roku akademickiego, przed obłóczynami alumnów roku III i kandydaturą do diakonatu i kapłaństwa alumnów roku V oraz na początku Wielkiego Postu, przed przyjęciem przez alumnów roku III i IV posług lektoratu i akolitu.

Do chwili obecnej rekolekcjonistami w naszym Seminarium byli: ksiądz biskup dr Edward Samsel (te rekolekcje jako jedyne odbywały się w katedrze ełckiej) -jesień 1992;

ks. dr Ryszard Kurek, dyrektor *Caritas* w Tarnowie, były ojciec duchowny w Tarnowie, od jesieni 1993 roku ojciec duchowny w Wyższym Seminarium Duchownym w Ełku - *Wielki Post* 1993;

ks. kanonik Stanisław Tabaka, proboszcz parafii Podwyższenia Krzyża w Olecku -jesień 1993;

o. dr Jerzy Tomziński OSPPE, były długoletni przełożony generalny oo. paulinów z Jasnej Góry - *Wielki Post* 1994;

ks. arcybiskup dr Ignacy Tokarczuk, emerytowany arcybiskup metropolita przemyski -jesień 1994;

ks. biskup dr Ignacy Jeż, emerytowany biskup koszalińsko-kołobrzegi - *Wielki Post* 1995;

ks. Piotr Pawlukiewicz (w zastępstwie ks. biskupa Piotra Jareckiego), referent duszpasterstwa ogólnego archidiecezji warszawskiej -jesień 1995;

ks. dr Wojciech Nowacki, profesor WSD w Łomży - *Wielki Post* 1996;

- ks. ks. dr Henryk Żukowski, wicerektor WSD w Białymstoku - *Wielki Post 1997*;
- ks. prof. dr hab. Marek Starowieyski, znany patolog z Warszawy - *jesień 1996*;
- ks. lic. Jan Okuła, ojciec duchowny z Łomży - *jesień 1997*;
- O. dr Kazimierz Fryzeł CSsR, redemptorysta z Tuchowa - *Wielki Post 1998*;
- ks. mgr Mirosław Hulecki, duszpasterz akademicki z Olsztyna - *jesień 1998*;
- ks. dr Stefan Moszoro-Dąbrowki, wikariusz generalny Prałatury Opus Dei w Polsce - *Wielki Post 1999*;
- ks. dr Karol Dziubaczka, były kanclerz diecezji tarnowskiej - *jesień 2000*;
- ks. biskup dr Jacek Jezierski, biskup pomocniczy archidiecezji warmińskiej - *Wielki Post 2000*;
- ks. lic. Jerzy Smoleń z Tamowa, student psychologii na KUL-u - *jesień 2000*;
- ks. mgr Waldemar Patulski, z Atyrau w Kazachstanie - *Wielki Post 2001*;
- ks. Feliks Folejewski SAC - *jesień 2001*;
- ks. dr Stanisław Szczepanek, duszpasterz ludzi uzależnionych z Koszalina - *Wielki Post 2002*.

Do istotnych elementów formacji duchowej należą także comiesięczne dni skupienia, prowadzone przez ojca duchownego. Dzięki *silentium sacrum* (święte milczenie), konferencjom formacyjnym i ascetycznym, modlitwie, rozmyślaniu pogłębiany naszą duchową więź z Bogiem, a także dokonujemy weryfikacji naszego powołania.

W bezpośrednim przygotowaniu do święceń diakonatu i kapłańskich istotną rolę odgrywają specjalne rekolekcje, prowadzone przez ojca duchownego i trwają tydzień. Odbywają się one zasadniczo w domu rekolekcyjnym w Smolanach koło Sejna, aczkolwiek były wyjątki; w 1995 roku i jedne, i drugie rekolekcje miały miejsce w Wieliczkach koło Olecka, w 1996 rekolekcje przed diakonatem odbywały się w Nidzie, zaś w 1999 roku rekolekcje przed święceniami kapłańskimi miały miejsce Seminarium Duchownym (był to tzw. tydzień biały w oktawie Zmartwychwstania Pańskiego, kiedy to w domu nie ma nikogo z racji ferii wielkanocnych).

O życie liturgiczne w naszym seminarium troszczy się głównie Ojciec Duchowny. Pomagają mu w tym alumni pełniący funkcje ceremoniarza i sacelanów. Funkcje te pełnią kolejno alumni roku V, IV i III.

Funkcja ceremoniarza polega na koordynacji wszelkich posług liturgicznych, w których biorą udział alumni. Wyznacza i dba o sprawne wypełnianie dyżurów w kaplicy seminaryjnej. Jego zadaniem jest także współpraca z ceremoniarzem diecezjalnym w przygotowywaniu asyst liturgicznych na poszczególne uroczystości.

Sacelan pierwszy opiekuje się kaplicą seminaryjną oraz jej wyposażeniem. Pomaga także ceremoniarzowi w przygotowaniach do Mszy Świętych z uroczystą asystą w katedrze i w innych miejscach Diecezji.

Sacelan drugi troszczy się o kaplicę mniejszą w Seminarium (oratorium), przygotowuje także szaty liturgiczne na uroczyste koncelebry.

Po roku pełnienia swojej funkcji, zwykle sacelan drugi przejmuje obowiązki sacelana pierwszego, a ten z kolei ceremoniarza.

Do chwili obecnej urząd ceremoniarza w Seminarium Ełckim pełnili kolejno:

- ks. Paweł Tarasiewicz,
- ks. Jarosław Sutuła,
- ks. Tadeusz Krzywiński,
- ks. Sławomir Remba,
- ks. Grzegorz Stankiewicz,
- ks. Marcin Nowik,
- ks. Maciej Maciukiewicz,
- ks. Tomasz Gajda,
- dk. Krzysztof Karbowski.

Obecnie urząd ceremoniarza pełni alumn roku V Radosław Kwarciański, sacelanami są alumni: Tomasz Kopiczko - rok IV i Marcin Sieńkowski - rok III.

Codziennie życie modlitewne w naszej kaplicy jest bogate. Rano, dzień rozpoczynamy rozmyślaniami i Mszą św. Każdego dnia odmawiamy wszystkie godziny brewiarzowe, oprócz godziny czytań. W niedziele i czwartki uczestniczymy we Mszy świętej w Katedrze Ełckiej. W środy Mszą św. jest w języku łacińskim.

Ponadto, w ciągu tygodnia, w naszej kaplicy odprawiane są różne nabożeństwa: w środę Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy, w czwartek adoracja Najświętszego Sakramentu zakończona Koronką do Miłosierdzia Bożego, w sobotę rano śpiewane są godzinki o Niepokalanym Poczęciu, a wieczorem zaś ma miejsce konferencja ojca duchownego.

Relacja al. Krzysztofa Zubrzyckiego

Pismo alumnów „Głos serca”

Mass media obejmujące swym zasięgiem wszystkie sfery ludzkiego życia nie tylko informują, uczą i bawią, ale przede wszystkim wywierają wpływ na sposób myślenia i działania, jednym słowem kształtują mentalność; a jednocześnie są one wielkim znakiem dla Kościoła wskazującym nowe drogi ewangelizacji.

Jako alumni, ze swej strony, staramy się być narzędziem tej małej, częstkowej ewangelizacji. Chcielibyśmy, aby Głos Serca nasze pismo seminaryjne - było alternatywą dla laickich pism oficjalnych - groźnych dla duchowości współczesnego człowieka.

Głos Serca jest miesięcznikiem, ukazującym się nieregularnie. Pierwszy numer czasopisma został wydany w listopadzie 1993 r., najnowszy zaś pochodzi z lutego 20002 r. Zespół redakcyjny tworzą klerycy WSD w Ełku, spośród których wybierany jest redaktor naczelny. Do tej pory funkcję tą pełnili: Dariusz Kruczyński, Marcin Nowik, Dariusz Sańko, Jacek Uchan, Jacek Nogowski, Piotr Przemielewski oraz Krzysztof Zubrzycki pełniący funkcję obecnie.

Czasopismo zawiera informacje na temat życia religijnego, naukowego i kulturalnego alumnów Seminarium Duchownego w Ełku. Przedstawione w nim artykuły w swej treści nawiązują przede wszystkim do życia seminaryjnego, jak również są poruszane w nim problemy, właściwe dzisiejszym czasom, które są opracowane przez autorów artykułów od strony teologicznej, np. aborcja, eutanazja itd.

Pomysłodawcami i autorami artykułów są sami alumni. Może nie jesteśmy profesjonalistami w dziedzinie edytorskiej tekstu, natomiast poruszane przez nas treści, są opracowane w sposób bardzo wyczerpujący. Ciągłe doskonalimy nasz skromny warsztat pracy, staramy się wcielać w praktykę coraz to nowe idee, również staramy się inspirować naszych czytelników do współpracy z nami. Zdaje się, iż każdy zainteresowany znajdzie w tym piśmie coś, co go zainteresuje, wzbudzi duchową trwogę, a może nawet wyciśnie Izę, a więc wpłynie twórczo na osobę człowieka.

Pragniemy się stać rzeczywistym medium o szczególnych walorach wychowawczych, a przede wszystkim naszym pragnieniem jest głosić Chrystusa i to Zmartwychwstałego!!!

Audycje radiowe

Oprócz czasopisma kleryckiego Głos Serca, część alumnów jest również zaangażowana w prowadzenie audycji radiowych w Diecezjalnym Radiu Wojciech. Rozgłośnia ta istnieje od października ubiegłego roku. Swoim zasięgiem obejmuje ona teren naszej Diecezji, a audycje prowadzone są od poniedziałku do piątku, w godzinach: 15.15 - 16.15. Dniem, w którym alumni dzielą się radością swego powołania, jak również podejmują audycje tematyczne jest środa. Staramy się wyjść naprzeciw naszym radiosłuchaczom, poprzez ukazywanie i polemizowanie na różne tematy związane z codziennością naszej wiary. Często zapraszani goście w jakiś sposób swoim autorytetem wskazują na rangę podejmowanego tematu, jak również na

ważność i doniosłość danego problemu. Są to przede wszystkim kapłani pochodzący z tereny naszej Diecezji, jak również osoby świeckie, np. młodzież z Gimnazjum nr w Ełku. Również sami alumni ukazują formacyjną rolę Pisma Świętego poprzez prezentowanie radiosłuchaczom „Zadumy nad Biblią”. Jest to równocześnie zachęta do autorefleksji nad swoim życiem, skierowana do każdego, kto w jakiś sposób włącza się duchowo w przebieg naszych audycji. Stałym elementem naszego programu jest prezentowanie artykułów, które są umieszczane w naszym seminaryjnym piśmie, a których autorami są klerycy. Ma to na celu popularyzację naszego czasopisma. Każdemu spotkaniu z radiosłuchaczami towarzyszy „Święty tygodnia”, poprzez ukazywanie jego życiowych zalet, jak również wyłowienie z owej postaci sposobu bycia, które stałoby się życiowym mottem wielu ludzi młodych.

Zachęcamy wszystkich do włączenia radia w każdą środę o godz. 15.15 na fale 101.5 FM, aby spotkać się z alumniami, jak również zabrać głos w podejmowanej dyskusji i nie tylko.

Gratulacje zaproszonych Gości z racji obchodów 10-lecia Wyższego Seminarium Duchownego

Z okazji 10-lecia naszego Seminarium złożyli swoje życzenia i prezenty następujące osoby:

1. Rektor Arcybiskupiego Wyższego Seminarium Duchownego w Białymstoku ks. dr hab. Józef Zabielski
2. Ks. wicerektor Wyższego Seminarium Duchownego w Grodnie
3. Starosta sejneński, p. inż.. Marian Luto
4. Prezydent miasta Ełku mgr Zdzisław Fadrowski
5. Przedstawicielka Studium Medycznego w Ełku p. Barbara Moskowicz
6. Dyrektor Zespołu Szkół Mechaniczno-Elektrycznych w Ełku mgr inż. Zenon Lenkowski
7. Dyrektor I Liceum Ogólnokształcącego im. Stefana Żeromskiego w Ełku p. mgr Wiesława Lewczuk

Gratulacje przesłali również:

1. Rektor Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego p. prof. dr hab. Ryszard Górecki,
2. Dziekan Wydziału Teologii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego ks. prof. dr hab. Alojzy Szorc
3. Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Elblągu ks. mgr Stefan Ewertowski

4. Przedstawiciel Delegatury Służby Ochrony Zabytków p. mgr Stanisław Tumidajewicz,
5. Komendant Jednostki Wojska Polskiego w Orzyszu
6. były Komendant Ośrodka Szkolenia Wojsk Inżynieryjnych w Ełku płk dypl. Inż. Zdzisław Stola
7. były wykładowca historii filozofii prof. dr hab. Tadeusz Klimski

*Ks. dr Roman Forycki SAC
Rektor WSD*

Ełk, dnia 19 kwietnia 2002 r.